

Til

Folketinget - Skatteudvalget

L 212 - Forslag til lov om ændring af skatteforvaltningsloven og forskellige andre love (Ny klagestruktur på skatteområdet og ændringer som følge af idriftsættelsen af Ét Fælles Inddrivelsessystem m.v.)

Hermed sendes kommentaren til henvendelsen fra Advokatfirmaet Tommy V. Christiansen (bilag 10).

Holger K. Nielsen

/Per Hvas

Reduktion af borgernes klagemuligheder

Advokatfirmaet Tommy V. Christiansen (herefter benævnt TVC) anfører, at fysiske personer, herunder alle de erhvervsdrivende, der driver virksomhed i personligt regi, som udgangspunkt kun kan klage til skatteankenævnet. Næste stop vil herefter være domstolene. Principielle sager og sager, der hænger sammen med en sag, der allerede behandles af Landsskatteretten, skal dog behandles af Landsskatteretten. Set ud fra en retssikkerhedsmæssig synsvinkel anses det for overordentligt betænkeligt at afskaffe den dobbelte klagemulighed for fysiske personer, idet det vil forringe kontrollen med SKATs afgørelser.

TVC anfører videre, at det er retssikkerhedsmæssigt betænkeligt, hvis fysiske personer ikke længere skal have krav på, at deres skattesag skal afgøres af personer, der har en relevant skatteretlig uddannelse, hvilket bliver konsekvensen, hvis man fratager fysiske personer adgangen til at kunne indbringe sagen for Landsskatteretten.

Hvis klagemulighederne skal reduceres, bør man nedlægge skatteankenævnene.

Kommentar:

Kommentaren er afgivet forud for fremsættelsen af lovforslaget, og det er derfor baseret på det lovforslag, som blev sendt i høring. Efter det fremsatte lovforslag har klageren mulighed for at vælge, at en sag, som visiteres til et ankenævn, i stedet skal behandles af Landsskatteretten. Da den væsentligste pointe i TVC's argumentation synes at være, at borgeren bør have mulighed for at få sin sag behandlet ved Landsskatteretten, er der således i det fremsatte lovforslag taget højde for denne kritik.

Nedlæggelse af Landsskatterettens sekretariat

TVC gør gældende at en nedlæggelse af Landsskatterettens sekretariat formentlig vil resultere i, at uvurderlig viden og erfaring vil gå tabt.

Kommentar:

Landsskatterettens sekretariat nedlægges ikke. Det slås sammen med ankenævnenes sekretariater i den nye foreslåede Skatteankeforvaltning. Denne myndighed vil som Landsskatterettens sekretariat bygge på specialisering og stærke faglige miljøer. Den vil herigennem kunne sikre højere kvalitet i afgørelserne og højere grad af ensartethed.

Overflytning af kontorsager til skatteankeforvaltningen

TVC anfører at kontorsagerne ikke længere alene er de ukomplicerede sager. Man burde derfor ændre på opdelingen af sager, så der f.eks. i de sagstyper, der ofte er ganske komplicerede, blev givet adgang til deltagelse i retsmøde. Lovforslaget går den stik modsatte vej ved, at kontorsagerne ikke længere skal afgøres af Landsskatteretten, men af skatteankeforvaltningen.

Kommentar:

Der henvises til min kommentar i L 212 – bilag 35 til henvendelsen af 21. maj 2013 fra FSR - danske revisorer.

Sammenfatning om klagestruktur

TVC anfører, at man burde styrke Landsskatteretten i sin nuværende form og samtidig forbedre skatteydernes retssikkerhed, f.eks. ved at der blev indført mulighed for afhøringer i forbindelse med, at sagen behandles hos Landsskatteretten og adgang til deltagelse i retsmøder i alle sager. Desuden kunne man indføre adgang til syn og skøn tidligere end i dag, f.eks. efter at SKAT fremsender en agterskrivelse.

Kommentar:

Forslaget om indførelse af mulighed for vidneafhøring ved Landsskatteretten og syn og skøn allerede i forbindelse med SKATs behandling af sagen falder uden for rammerne af det fremsatte lovforslag.

Det er min umiddelbare opfattelse, at adgang til vidneafhøring under strafansvar bør begrænses til domstolene og ikke udstrækkes til også at gælde ved Landsskatteretten. Desuden mener jeg ikke, at der bør være mulighed for syn og skøn, allerede når SKAT udsender en agterskrivelse. I første række må det ses, om borgerens eller virksomhedens svar på agterskrivelsen kan føre til en ændring af SKATs opfattelse af sagen, frem for at sagen allerede på dette tidspunkt undergives syn og skøn.

For så vidt angår mulighed for deltagelse i retsmøde i alle sager, henvises til min kommentar i L 212 – bilag 35 til henvendelsen af 21. maj 2013 fra FSR - danske revisorer.

Øvrige forslag

Henvendelsen indeholder en række øvrige forslag. Disse er:

1. Der bør indrømmes adgang til, at klager over afslag på henstand gives opsættende virkning.
2. SKAT bør udvise tilbageholdenhed med at foretage arrest eller udlæg i skatteydernes aktiver på et meget tidligt tidspunkt i sagsforløbet.
3. Ligestillet adgang til at inddrage nova i skattesager ved domstolene.
4. SKAT bør følge praksis fra Landsskatteretten, hvis Skatteministeriet ikke vælger at indbringe en kendelse for domstolene.
5. Genindførelse af muligheden for at dispensere for 3 måneders fristen for at indbringe landsskatteretskendelser for domstolene.
6. Det bør overvejes, om Skatteministeriet bør have ansvaret for, at administrativ praksis bliver oplyst i domstolssager.
7. Der bør være fuld adgang til omkostningsgodtgørelse i Landsskatteretssager, hvor SKAT er repræsenteret ved Kammeradvokaten, adgang til omkostningsgodtgørelse allerede, når der foreligger en agterskrivelse fra SKAT, og omkostningsgodtgørelse bør genindføres i hvert fald for små og mellemstore virksomheder.

Kommentar:

Ad 1 og 2. Det almindelige princip er, at klager over skatteansættelser ikke har opsættende virkning. Det vil sige, at man ikke kan udskyde skattebetalingen ved at gå videre i klagesystemet med sin sag. Til gengæld kan man, hvis man får medhold i en klagesag, få den for meget betalte skat tilbage med renter. Der er dog mulighed for at få henstand i forbindelse med, at sagen påklages. Hvis klagerens økonomiske situation tilsiger det, kan der stilles krav om sikkerhedsstillelse i forbindelse med henstanden. Det er SKATs opgave at sikre, at

de skyldige skatter bliver opkrævet eller inddrevet. De beskrevne regler er med til at sikre dette, og jeg er derfor ikke indstillet på at ændre disse regler.

Ad 3. Det er fastslået af Højesteret, at Skatteministeriets adgang til at inddrage nye spørgsmål og anbringender (ændrede begrundelser) i verserende retssager alene er begrænset af almindelige skatteprocessuelle og retsplejemæssige regler og principper. Dette er ensbetydende med, at begrænsningen i skatteforvaltningsloven § 48 i adgang til at inddrage nye spørgsmål alene gælder for de skattepligtige, hvorimod de skattepligtiges adgang til at fremsætte nye anbringender svarer til Skatteministeriets tilsvarende adgang. Baggrunden for begrænsningen i skatteforvaltningslovens § 48 for de skattepligtiges adgang til at indbringe nye spørgsmål er det grundlæggende princip om, at borgernes mulighed for administrativ rekurs skal være udnyttet, inden en sag kan anlægges ved domstolene.

Skatteministeriets adgang til at inddrage nye spørgsmål praktiseres meget restriktivt, idet hovedreglen er, at der ikke inddrages nye spørgsmål eller skærpelse af påstande. Det fremgår af Skatteministeriets Retssagsvejledning, at en forudsætning for at inddrage nye spørgsmål er, at principielle eller andre særlige grunde taler for det. På den baggrund finder jeg ikke anledning til at ændre noget i Skatteministeriets adgang til at inddrage nye spørgsmål i en retssag.

Ad 4. I de tilfælde, hvor Skatteministeriet ikke har fået medhold i Landsskatteretten og ikke indbringer kendelsen for domstolene, er jeg enig i, at hvis der er tale om en kendelse af principiel karakter, skal SKATs praksis korrigeres i henhold til kendelsen.

Jeg kan dog tilføje, at der helt undtagelsesvis kan være tale om sådanne konkrete omstændigheder, at der ikke er grundlag for at ændre praksis, selv om Skatteministeriet ikke indbringer en tabt kendelse for domstolene. Som eksempel herpå kan henvises til SKM 2009.491. DEP, hvor det var unødvendigt at indbringe en landsskatteretskendelse, der var i strid med SKATs praksis, fordi SKATs praksis allerede tidligere var bekræftet af domstolspraksis.

Ad 5. Baggrunden for ophævelsen af praksis om forlængelse af 3 måneders fristen var, at retsafgiften er blevet reduceret. Der er således ikke længere væsentlige argumenter for at opretholde en ressourcebelastende ordning, hvor fristforlængelse kan ske efter individuel sagsbehandling. Hertil kommer, at det har været tvivlsomt, om Skatteministeriets afkald på at påberåbe sig 3 måneders fristen overhovedet har haft bindende virkning for domstolene.

Efter min opfattelse er der ikke fremkommet nye oplysninger eller argumenter, der kan medføre, at begrundelserne for ophævelse af den tidligere fristforlængelsespraksis ikke længere er gældende. Retssikkerheden bliver tilstrækkelig tilgodeset ved, at sagsøgers advokat i perioden mellem indgivelse af stævning og udarbejdelse af ministeriets svarskrift vil have mulighed for at underbygge eller genoverveje stævningen. Det er også i klienternes interesse, at indgivelse af stævning sker hurtigt, så processen ikke forsinkes allerede i dette stadie.

Ad 6. Afgørelser af skatte- og afgiftssager afgøres ud fra lovgivningen med fortolkningsbidrag fra forarbejder, bindende administrative forskrifter og bindende praksis, som udtrykt ved afgørelser og kendelser, der er udvalgt til officiel offentliggørelse, og bindende juridiske vejledninger fra Skatteministeriet.

Foreligger der ikke højere rangerende retskilder, vil utrykte afgørelser og kendelser, som fremlægges i sagen, have betydning for afgørelsen allerede i SKATs sagsbehandling, dog under forudsætning af, at disse utrykte afgørelser er lovlige.

Bliver det under en retssag sandsynliggjort, at der er en sådan lovlig utrykt praksis, som vil have betydning for sagens udfald, kan retten træffe afgørelse om, at eksistensen af en sådan

praksis skal undersøges. Det vil Skatteministeriet og Kammeradvokaten selvsagt være behjælpelig med.

Ad 7. For så vidt angår selskabers mulighed for omkostningsgodtgørelse henvises til mit svar på L 212 – spørgsmål 4. Som påpeget i dette svar, er de eneste ændringer af reglerne for omkostningsgodtgørelse i lovforslaget konsekvensændringer. Det har således ikke været hensigten med lovforslaget, at det ud over en ændring af klagestrukturen på skatteområdet skulle indeholde en reform af omkostningsgodtgørelsessystemet. I øvrigt mener jeg ikke, at det bør være afgørende for omkostningsgodtgørelsesspørgsmålet, hvorledes SKAT er repræsenteret ved Landsskatteretten, og jeg mener ikke, at der bør indføres omkostningsgodtgørelse allerede ved sagens behandling i SKAT.